

MAXIME CHATTAM

ĎÁBEL SI POČKÁ

Zaseté zlo začíná nést plody...

Zadržný kurýr převáží něco mnohem horšího než zásilku drog.

V brlohu, který vypadá jako předsíň pekla, je nalezen muž s podříznutým hrdlem.

Dvojice teenagerů chladnokrevně střílí do pasažérů vysokorychlostního vlaku TGV.

Zdraví lidé umírají ve svých domovech s výrazem nepopsatelné hrůzy ve tváři...

Ludivine Vanckerová z oddělení vyšetřování pařížského četnického sboru po svých zkušenostech s absolutním zlem a spolčením brutálních zločinců před dvěma lety brzy pochopí, že všechny tyto případy nejspíš spojuje jedna krvavá nit, jedna chladná psychopatická, manipulativní osobnost – a mladé vyšetřovatelce nic nemůže zabránit ve sledování stop vedoucích od pachatelů k líhni jejich zvrácené inspirace. Ke kořeni strachu.

Ludivine se ponoří do temných vod a je připravena jimi proplout, aby zastavila rostoucí epidemii zla přímo u zdroje. Tam na ni čeká nejspíš sám ďábel...

Maxime Chattam

ĎÁBEL SI POČKÁ

Maxime Chattam

ĎÁBEL
SI POČKÁ

Přeložil Tomáš Havel

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

La patience du diable © Editions Albin Michel – Paris 2014

Translation © Tomáš Havel, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved.

ISBN 978-80-7625-642-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-641-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-216-5 (print)

Chcete-li tento román číst v témže mikrokosmu,
v jakém jsem ho psal, doporučuji vám izolovat se
při četbě od okolního světa následujícími
soundtracky:

Zmizení od Jóhanna Jóhannssona

Prometheus od Marka Streitenfelda

Mezi vlky od Marka Streitenfelda

Mlčení jehňátek od Howarda Shora

Procitnutí od Daniela Pembertona

*Všem, kdo mě naučili uspořádat si své nitro.
Rodičům, příbuzným, učitelům, přátelům a manželce.*

*Jste cihlami mého domu, díky vám spím každou noc
v suchu, i když venku fouká vítr.*

*V, Jsou tady, kolem nás, tiše se organizují ve stínu.
Jsou neviditelní a my je můžeme vypátrat jen díky otiskům
jejich existence – díky jimi spáchaným zločinům.“*

Joshua Brolin

*„Nejkrásnější ďáblovou lstí je schopnost přesvědčit vás,
že neexistuje!“*

Charles Baudelaire

PROLOG

Situace zoufale postrádala vzrušení. Silasovi to bylo moc líto. Tolik si toho o téhle chvíli vybájlil, nemohl se jí dočkat, byl jako na trní, jako malé děcko na Štědrý den, a nakonec cítí neslanou nemastnou radost. To Pierre, ten je nadšený, oči mu září a nepřestává se skoro až přihloupě usmívat už od chvíle, co dorazili na nádraží Montparnasse. Je pravda, že už od samého začátku projevoval víc nadšení, neostýchal se tak do toho vrhnout, takže i teď na sobě dává znát víc hrdosti.

Silas se postavil pod tabuli s odjezdy vlaků a vdechoval vůni čerstvého pečiva. Nemusel dlouho hledat, jejich vlak svítil velkými písmeny a cílová stanice, letovisko Hendaye, zářila jako příslib dlouhých, klidných prázdnin, jako příslib zaslouženého odpočinku. Absolutního.

Nebudou to tak úplně prázdniny, opravil se tiše, ale něco hodně podobného.

Už svítilo i číslo nástupiště, a tak plácl Pierra po zádech a ukázal na tabuli. Kamarád byl zabraný do pozorování houstnouceho davu v nádražní hale a cukl sebou.

„Pojď, vlak už je tady.“

Oba dospívající chlapi si hodili těžké tašky přes rameno a prodírali se živou silou země v každodenní plné migraci. Pierre se zastavil u stánku se sendviči, koupil si láhev pomerančové šťávy – zaplatil penězi, které předtím vytáhl ze svého spolucestujícího –, měl žízeň, takže ji vypil na jeden zátah, Silas zatím učinil totéž s lahvičkou

minerálky, kterou pak odhodil na zem. Díval se za ní, jak se pár centimetrů kutálí, než ji schlamstl čisticí stroj ranního shonu: naleštěná luxusní polobotka ji odkopla pod stavební baganče, to jí rozdrtilo hrdlo a poslalo dál do hemžícího se proudu, odrazila se od paty značkové válenky – sice byl začátek května, ale nikoho, snad kromě Silase, válenky neudivovaly – a nadobro zmizela v hnětači spousty nohou v pohybu, v uhrančivém, neúprosně pracujícím soukolí. Takovou energii nedokáže nikdo zarazit.

Oba chlapi se zastavili u vchodu na nástupiště, popruhy tašek se jim zařezávaly do ramen. Jejich vlak už byl na místě, už si nakládal své houfy cestujících.

„Nic to s tebou nedělá?“ zeptal se Pierre v euforii.

Kromě lesknoucího se laku soupravy TGV Silase nic nezaujalo, ani v něm samém, ani kolem něj, byl zarážejícím, až frustrujícím způsobem klidný.

„Ne, zatím ne.“

„Si děláš srandu? Ty nejseš nadšenej? Já už to nemůžu vydržet! Muziku máš?“

„Jasně. Přehrávač, sluchátka, baterky nabitý.“

„Sluneční brejle?“

„Samo.“

„Opalovací krém a šprcky?“

Silas se zadíval na Pierra a ani se neusmál.

„Dobrý, dobrý,“ zabručel Pierre. „Ty už si, do prdele, ani neumíš udělat srandu.“

Silas se zadíval na muže, který na ně divně zahlížel. Byl vysoký, hubený, prošedivělé vlasy měl po stranách ulízané, oblečený byl jako buran v předpotopní vestičce a manšestrácích. Zatvářil se zaskočeně, potáhl z elektronické cigarety, popadl tašku, která se zdála hodně těžká, a nastoupil do vagonu.

Pierre kamaráda cvrnkl do ucha a připomněl mu plán.

„Už je čas. Já nastupuju tady...“

„Jo, ty první, já druhou třídou...“

Do odjezdu zbývalo ještě nejmíň deset minut, ale bylo zbytečné čekat venku.

„Sejdeme se v jídeláku,“ řekl Silas.

Už chtěl jít, když ho Pierre chytil za paži.

„Co je?“ houkl Silas se skoro až smutným úsměvem.

Sedmnáctiletý chlapec s krátkými černými vlasy proti němu napřáhl zatátou pěst a nespokojeně přitom zamračil husté obočí.

Silas taky zaťal pěst a přitiskl ji ke kamarádově.

„Měl bys bejt nadšenej, Silasi, přitom se tváříš jako kakabus. Náš velkej den je tady, do prdele, tak co je to s tebou?“

„Nic, všechno v pohodě.“

„Seš si jistej?“

Silas se zatvářil vesele, aby kamaráda ujistil.

„Ještě spím, jinak dobrý.“

„No tak to se teda koukej probudit, kámo! Náš vlak totiž odjíždí! Kurva!“

„Jo, neměj starost.“

Pierre pochopil, že naléháním nic nezmůže, a tak jen pokrčil rameny.

„Oukej. Takže v jídeláku.“

Chlapci se rozešli. Silas chvilku pokračoval po nástupišti, než našel svůj vůz, a když čekal, až lidé před ním nastoupí, zahlédl svůj odraz v okně. Byl ještě bledší než obvykle, přitom pleť a vlasy měl přirozeně světlé tak, že ho občas někdo považoval za albína. Vypadá nemocně. Přehodil si neposlušný pramen vlasů dozadu, uložil tašku do přihrádky na zavazadla u dveří a šel si sednout na místo.

Při hlášení o blížícím se odjezdu se začalo ohlašovat vzrušení: svrbění v břiše, mravenčení v nohou. Už to přišlo, konečně něco cítí.

Všiml si, že i sebenepatrnější světélka jiskřila zvláštní září. Může za to euforie, která se ho zmocňuje? Na sedadlo vedle něj si s dovolením přisedla dívka, moc hezká holka v minisukni a neprůhledných punčocháčích. Silas na holkách zbožňuje neprůhledné punčocháče, dělají jim krásné nohy. Vyložil si to jako znamení a tentokrát se už do úsměvu nutit nemusel. Začínal se uvolňovat, podávat se omamujícímu pocitu z odjezdu. S Pierrem jsou ve vlaku. Konečně si naplno uvědomil situaci, jako by až dosud byl jen jejím vzdáleným pozorovatelem. Když zabzučel signál zavírajících se dveří, rozbušilo se mu srdce a zvlhly mu dlaně.

Sousedka na vedlejším sedadle vytáhla tablet a ponořila se do neviditelné knihy. Silasovi tohle pojetí nesesedělo. Číst, a neotáčet přitom stránky. Číst, a nedržet knihu v ruce. Číst, a nežmoulat přitom obálku. Číst, a nenechávat v knize stopy po různých okamžicích života: šmouhu po špinavém prstu, flek od jídla, řasu, která se na dvacet let zaklíní mezi stránkami u hřbetu, oslí růžek, jímž jsme si označili pamětihodnou větu nebo jen slovo, které si chceme ještě připomenout. Ne, tahle mánie číst z obrazovky ho vůbec nebere. Přišlo mu to jako komunikovat s *duchem* knihy.

Co se týče *duchů*, v těch se Silas trochu vyzná.

Koutkem oka pošilhával po dívce.

Chudinka neví, co ji čeká. Když se bude příliš stýkat s duchy románů, které hltá, tak se jí nakonec zmocní. Postupně se jí prostřednictvím obrazovky vetřou do hlavy, slovo po slovu, prostřednictvím záření z displeje vstoupí do její mozkové kůry. Papírová kniha totiž nedělá nic, jen čeká, až z ní sami příběh vydolujeme, ale tablet funguje jinak, vyzařují z něj vlny a vytvářejí elektromagnetické pole, nebo něco na ten způsob, prosycené slovy, jež indukují nevědomé sémantické ozvěny, z nichž se nakonec stanou hlasy.

Posedlá. Jednou bude posedlá.

Silasovi naskočila husí kůže. Byl u událostí, kterým by tady nikdo neuvěřil. Ví spoustu věcí.

Vlak se rozjel, krajina se pomalu rozeběhla dozadu.

Svrbení přešlo do třaskání. Silas se probouzel. Už nemůže vydržet na místě, nejráději by vstal a dal se do pohybu. Zůstal však sedět vedle dívky, která skončí jako posedlá, a trpělivě snášel trýznivé čekání. Několikrát se podíval na hodinky a čekal, až přijde čas.

Zvedl se o pět minut dřív, mrkl na svou sousedku, zjevně už byla posedlá, protože vůbec nezareagovala, a prošel do vstupní chodbičky. Mezi spoustou zavazadel našel svou tašku, vytáhl z ní přehrávač a nasadil si sluchátka na uši.

8.58 hodin.

Zbývaly mu ještě dvě minuty. Zavřel oči, aby se soustředil. Od příjezdu na nádraží ho trochu bolelo za očima. Všechna světla ho trochu oslňovala, barvy se mu zdály křiklavé. Vzpomněl si, že v boční kapse tašky má sluneční brýle, a nasadil si je. Cítil se tak líp. A i jeho looku to prospělo. Ať mu není vidět do očí. Nikdo si nezaslouží zkoumat jeho zorničky. Panenky, které znají tajemství.

8.59 hodin.

Vteřiny běžely, do deváté zbývala chvílička.

Silasovi najednou srdce bilo jako o překot, vzdouvalo mu khaki tričko, jako by ho pobízelo, ať už nečeká.

Pierre už musí být na místě.

Silas krátce pohlédl ven: kam oko dohlédlo, se táhla pole. Bylo to dokonalé, přesně podle předpokladů. Stiskl tlačítko „play“ na přehrávači a pustil muziku.

Raper Orelsan, *Společenská sebevražda*. Příhodná písnička.

Rychlými a jistými pohyby se vmžiku vybavil vším potřebným, nakonec z tašky vytáhl svůj nástroj pravdy a vrátil se do vagonu.

Na chvílku se mu zardálo, že zdálky zaslechl dutý zvuk, ale nebyl si tím jistý. Pierre už možná začal.

Pozorně si prohlédl nejbližší cestující, všichni byli plně zaujatí svými mobily, notebooky, tablety či časopisy. Mokrát si tu scénu v duchu přehrával, lidé přitom pokaždé křičeli. Teď nic, zdálo se, že si nikdo ničeho nevšiml.

Uběhlo pár dlouhých vteřin, během nichž si mohl pečlivě vybrat, kdo bude prvním vyvoleným. Nikdy si nepředstavoval, že bude mít takový komfort.

Vtom se nějaká žena dala do křiku.

Seděla pět řad sedadel od něj a vytřeštěně na něj zírala, ochromená pohledem na zbraň, kterou držel.

Konečně! Už je čas!

Všichni se zničehonic vytrhli ze strnulosti, ze svých bublin a pohledem pátrali po vagonu ve snaze zjistit, co se děje.

Když uviděli Silase, bylo pozdě.

Opakovačka s upilovanou hlavní namířila na muže v obleku, než se stačil vmáčknout do sedadla, většina jeho mozku se s ohlušujícím třesknutím rozprskla spolu s molitanem z opěrky hlavy. Vagonem se skoro stejně rychle jako panika začal šířit pach střelného prachu.

Cestující nejbližší Silasovi, uvěznění ve svých sedadlech, stačili jen vstát, jednoho z nich výstřel zasáhl do prsou a prudce ho vrazil zpátky do sedačky, ženě vedle další výstřel protrhl hrdlo, skoro jí oddělil hlavu od těla, obličej třetího cestujícího se vlivem projektilů vystřelených z minimální blízkosti prapodivně vmáčkl dovnitř lebky, jako by ho polkla vlastní hlava.

Cestující na trati Paříž–Hendaye se dali do běhu a s řevem po sobě šlapali. Chlapec sáhl plynulým pohybem pro pistoli za pasem a zahájil palbu. Nepotřeboval ani mířit, stačilo zbraň napřáhnout před sebe a mačkat spoušť, chumel lidí sám pohlcoval kulky. Vpíjel do sebe jednu po druhé a na oplátku vydával nehybná těla, šubající

se těla nebo těla křičící, prosící, plačící hrůzou a zmatením.

Vystřely praskaly, v uzavřeném prostoru protrhávaly bubínky. Silas neoblomně postupoval uličkou za zvuku Orlesanových slovních výpadů. Když procházel kolem schoulených postav, které zůstaly na svém místě, bez milosti je ranou z pušky proměnil v teplou mrtvolu.

Dospěl na úroveň dívky, která jednou skončí jako posedlá. Krčila se u okna, byla bledá, po tvářích jí tekly slzy, ďábelskou čtečku tiskla k sobě, zakrývala si s ní, jako na ochranu, dolní část obličeje.

„Ta zhovadilost ti dorasuje mozek, víš to?“ zeptal se jí bezbarvým hlasem.

Dívka jako by neslyšela, třásla se a vzlykala.

Koneckonců je to její volba, tak co?

Silas namířil pistoli.

„Věř mi, že je to lepší, než abys jednou byla posedlá všema těma knihama. Tohle je fakt lepší.“

Čtečka se rozletěla na stovky střípků, dívce se zatnuly do obličeje a nakonec jí utrhly čelisti.

Silas se otočil směrem k zadní části vagonu, kde se mezi sebou přetlačovali poslední cestující. Nějaká dívka zakopla a dva muži po ní bez rozpaků šlapali. Stačily dvě kulky, aby padli. Silas si chvilku myslel, že dívka, která se s pláčem a obličejem od krve držela za paži, na něj mrkla okem, ale nebylo to pravděpodobné. Přitom to dobře viděl, poděkovala mu! Další kousek, co mu vyvádějí *duchové!* Ano, jsou to oni. Tu holčinu ušetří. Rozhodnuto.

Silas založil další patronu a vystřelil do chumlu. Všichni ječeli, div si nestrhali hlasivky. A hlavně všichni pelášili jako zajíci. Stejným směrem.

Vstříc Pierrovi.

Představení z jeho strany už taky jistě začalo. Lidé nakonec skončí nahnaní v pasti, narazí na sebe dvě lidské

masy, přičemž každá bude chtít prorazit skrz tu druhou... Aspoň dokud jim to všem nedojde...

Jenže kudy utéct z rychlovlaku řídicího se plnou rychlostí? Nakonec někdo zatáhne za záchrannou brzdu, zastaví soupravu a cestující se rozutečou do polí. Do volné, nekryté krajiny.

Pierrovi se Silasem potom bude stačit postavit se na schůdky vagonu a z nadhledu jich co nejvíc postřílet. Bude to snadné.

Opravdová řezničina.

Silas je hrdý. Oba vstoupí do dějin.

Ustanoví nový rekord.

Víčka jí tížil olověný lem, s vypětím sil je pootevřela. Pramínek světla jí oslepil citlivé, unavené zorničky. Ludivine zamručela a zabořila obličej do loketní jamky. Rty se rozlepovaly jako postupně rozepínaný zip. Ústa měla ztěžklá, jazyk oteklý a v krku vyschlo. V témže okamžiku se jí v hlavě probudila i pulzující síla, z nitra mozku vystřelovala do spánků.

Sakra... Co jsem to zas uváděla?

Pozvolna zamrkala, aby přivykla na světlo, snažila se rozeznat strop, garnýž a horní část plyšových závěsů, které měla v zorném poli. Do pohybu se dal tok vzpomínek na předešlý večer, zaplavoval jí hlavu, pulzoval v ní silněji a silněji, jako by tam nebylo dost místa pro paměť a zároveň i výpary z alkoholu.

Večerní tíseň. Depka. O síle deseti stupňů škály. Karmínově rudá kontrolka svítí. Aktivace záchranného systému. Lexomil neúčinný. Xanax nedostatečný. Potřeba života všude kolem sebe, otřít se o svět, být obklopená, zahrnutá úsměvy, opilá smíchem, pohledy, slovy, gesty, aby jí všechna ta pozornost dusila, pronikala, opájela.

Bary. Chlast. Chlapi.

Chlap.

Ludivine vzdychla, promnula si čelo a pak otevřela oči dokořán. Bylo to skutečně tak, jak myslela: není u sebe doma. Dokonce ani v žádném známém pokoji. Smutně se vzepřela na lokti a prohlédla si tělo ležící vedle ní na

posteli. Neoholené tváře, husté rozčepýřené obočí, na krku a ramenou vytetované plameny a kabalistické symboly. Svalnaté tělo. Aspoň není ošklivý. Má sice poněkud obhroublé rysy, ale naštěstí vůbec není ošklivý. Tiše chrápe se zkrivenými ústy na polštáři.

Ludivine nadzdvihla deku a ověřila si, co cítila – je nahá.

Snad jsme si aspoň vzali gumu.

Sklesla zpět, zkroušeně si zakryla rukama obličej.

Na závěr večera si nevzpomíná. Šoustali? V tomhle směru si každopádně na nic určitého nevzpomíná, nevybavuje se jí naprosto nic. Dech má hutný tak, že by zadusil i svíčku.

Cos to zase, holka, vyváděla? Je to silnější než ty, co?

Vtom si Ludivine uvědomila, že ani neví, co je za den, kolik je hodin, a popadla ji panika. Co když má naplánovanou akci? Vskočila z peřin, prohrábla chumel obléčení u postele a ze zadní kapsy džínů vytáhla mobil. 10.12 hodin.

Do prdele!

Pondělí 5. května.

Splín nedělního večera. *Zkurvený splín nedělního večera.* Nic dobrého z nich nekane. Není nic horšího.

Urychleně propátrala paměť a uklidnila se. Nic důležitého neprošvihla. Má den volna.

V hlavě jí hučelo, čím dál trýznivější síla jí tlačila na tenké spánkové kosti, jako by se jí chtělo pryč z hlavy.

To chápu, sama bych ze své mysli nejradši zmizela.

Ludivine si navlékla kalhotky a rozhlížela se kolem postele. Jedna potetovaná noha přesahovala přes okraj, další kmenový obrázek, tentokrát obtočený kolem kotníku. Jmenuje se Dom. Dominique? Ne, Dam. Damien. Ano, to je ono, Damien! Dělá v pohřební službě nebo něco takového.